

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201055
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2718201055.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION a.s., IČO: 47 967 692, Vajnorská 100/A, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., Martinčekova 13, Bratislava, proti žalovanému: H. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom P., R. X/XXXX, o zaplatenie 5.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 25. marca 2019, č.k. 9Csp/42/2018-123, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e.**
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.325,75 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.000 eur od 1.7.2018 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 180 eur splatných vždy posledného dňa v kalendárnom mesiaci počnúc od mesiaca nasledujúceho po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania s plnením čo i len jednej splátky riadne a včas sa stáva zročným celý dlh (výrok I.), vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 42,10% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 20.7.2018 domáhal toho, aby súd určil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 5.000 eur s príslušenstvom z titulu nesplateného úveru. Súd vec prejednal podľa § 180 CSP v neprítomnosti strán sporu. Zistil, že na základe zmluvy o úvere zo dňa 9.12.2014 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po dobu 120 mesiacov v sume 94 eur, t.j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 11.208,84 eur. Zároveň si v zmluve dohodli ročnú úrokovú sadzbu 18,9%, RPMN 20,62%, priemernú hodnotu RPMN vo výške 17,33%, splatnosť prvej splátky 25.1.2015, ďalších splátok vždy 25. Dňa v mesiaci a konečnú splatnosť úveru 25.12.2024. Žalovaný nesplácal poskytnutý úver riadne a včas a to aj napriek výzve právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 9.10.2015, ktorá predchádzala vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 26.10.2015. Žalovaný uhradil len sumu 198 eur. Pohľadávka ku dňu podania žaloby predstavovala sumu 8.863,19 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 5.000 eur, zo zmluvného úroku do 30.6.2018 vo výške 3.863,19 eur a z bankových poplatkov vo výške 39,65 eur. Súd v konaní pripustil namiesto pôvodného žalobcu Poštovej banky, a.s. vstup žalobcu. Právne vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 ods. 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 52, § 53, § 565 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vyvodil z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu, že žaloba bola podaná dôvodne len čiastočne. Mal preukázané, že zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinným

v čase jej uzavretia. Tiež zistil, že na základe zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver 5.000 eur, avšak žalovaný nezaplatil úver spolu s príslušenstvom riadne a včas. Žalobca si uplatnil právo na zosplatenie dlhu listom zo dňa 26.10.2015, ktoré právo vyplýva z bodu 6.8 obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery t.j. bolo účastníkmi dohodnuté. Vzhľadom k tomu súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.325,75 eur pozostávajúcej z dlžnej sumy istiny úveru 5.000 eur, z úroku zmluvného do zosplatenia úveru vyčísleného vo výške 633,08 eur, z úrokov z omeškania do zosplatenia úveru vyčíslených vo výške 688,02 eur a z nezaplatených poplatkov v sume 4,65 eur. Vo vzťahu k započítaniu čiastočnej úhrady žalovaného žalobcom na poplatky v sume 10 eur súd skonštatoval, že nie je zrejmé, na aký poplatok bola táto suma započítaná, z ktorého dôvodu celú sumu čiastočného plnenia žalovaného vo výške 198 eur započítal na zmluvné úroky (831,08 eur - 198 eur). Súd nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie poplatkov v sume 35 eur, nakoľko uvedené výdavky nemal súd preukázané, pričom žalobca súdu predmetné upomienky ako ani doklad o ich zaslaní žalovanému nepredložil, t.j. neunesol dôkazné bremeno. Súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne a to v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. s účinnosťou od 1.7.2018 do zaplatenia. Zároveň v súlade s ust. § 232 ods. 4 CSP uložil žalovanému povinnosť zaplatiť priznanú sumu v mesačných splátkach po 180 eur s tým, že nezaplatením jednej splátky sa stáva zročným celý dlh a to s poukazom na osobné a majetkové pomery žalovaného, ktoré mu neumožňujú uhradiť naraz celú dlžnú sumu. V časti o zaplatenie zmluvného úroku 18,9% ročne z istiny 5.000 eur od 1.7.2018 do zaplatenia a vo výške 2.532,08 eur žalobu zamietol z dôvodu, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu ako to vyplýva z konštantnej judikatúry vyšších súdov. Súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/118/2017, na uznesenie NS SR, sp.zn. 4 Obo 143/1998 ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 476/2012 v zmysle ktorých dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, pričom od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Vyslovený záver je logický, nakoľko v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru a jednak aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy. Niet zákonného pravidla podľa ktorého by mal dlžník povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru úroky popri úrokoch z omeškania. Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi priznal náhradu v rozsahu 42,10%, nakoľko mal vo veci len čiastočný úspech. Žalobca bol úspešný vo výške 71,05%, žalovaný vo výške 28,95%, úspešnejší bol teda žalobca a to v rozsahu 42,10%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku o náhrade trov konania, podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavne naplnené nebolo. Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 Obo 143/1998, na ktoré odkazuje súd prvej inštancie, nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku. Poukázal na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. a tiež na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty. V prípade zmluvného úroku žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, ktoré je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. Poukázal na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Týmto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému musel byť tento zámer jasný a to aj vzhľadom na formuláciu bodu 6.4 obchodných podmienok. V prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovaného doposiaľ nedošlo, na základe čoho je žalobca oprávnený naďalej aj na zaplatenie tejto položky. Úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti, zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť

veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve. Povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona. Úrok z omeškania a zmluvný úrok môže žalobca požadovať pri omeškaní dlžníka aj popri sebe a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 41Co/13/2018, ktorý dospel k záveru, že žalobca ako veriteľ má nárok na zmluvný úrok až do zaplatenia úveru, tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/22/2018, ktorý vyslovil, že súbežné uplatňovanie nároku na zmluvný úrok a na úrok z omeškania nemôže byť považované za dvojité sankcionovanie žalovaného a nejedná sa o dvojnásobné zaťaženie veriteľa. Rovnako poukázal na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Ľalíka. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe vyhovieť v celom rozsahu a žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia alebo alternatívne rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej zamietajúcej časti vecne správny.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 9Csp/42/2018 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 5.000 eur, dlžné úroky z istiny vo výške 3.863,19 eur, zmluvný úrok 18,9% ročne zo sumy 5.000 od 1.7.2018, zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.000 eur od 1.7.2018 do zaplatenia, bankové poplatky vo výške 39,65 eur.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol (zmluvný úrok po zosplatnení úveru a poplatky 35 eur) a to potom, ako určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.325,75 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.000 eur od 1.7.2018 do zaplatenia a to v mesačných splátkach vo výške 180 eur a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v jeho zamietajúcej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie dodáva už len nasledovné:

7. V odvolaní žalobca namietal, že jeho nárok na zaplatenie úroku po zosplatnení je daný, keďže úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ani zosplatnenie úveru. Pokiaľ ide o otázku nároku veriteľa na úrok z poskytnutého úveru za čas po jeho zosplatnení, odvolací súd ďalej uvádza, že aplikačná prax súdov sa touto otázkou už zaoberala. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru prináležia veriteľovi len za čas do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť úroky z omeškania. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie v tomto smere, na ktorého odôvodnenie v preskúmanom rozsudku odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, sa žiada zdôrazniť, že závery najvyššieho súdu obsiahnuté v rozhodnutí R 59/1998 (sp. zn. 4 Obo 143/98 z 1.7.2000), boli prijaté aj v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/30/2012 z 30.5.2012, ktoré závery súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá a citoval z rozhodnutí krajských súdov, podľa ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie úroku až do okamihu reálneho vrátenia peňažných prostriedkov. K uvedenému odvolací súd uvádza, že na podporu právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje, existuje množstvo rozhodnutí s vyslovením rovnakého právneho názoru o neopodstatnenosti nároku na úroky aj za obdobie po splatnosti pohľadávky, napr. rozhodnutia Krajského

súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/16/2018 z 12.4.2018, 15Co/193/2018 z 7.11.2018, Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/70/2018 z 25.10.2018, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8Co/221/2016 z 28.11.2017, 24Co/99/2017 z 27.3.2018, 17Co/110/2018 z 8.11.2018, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/403/2016 z 27.3.2018, 24Co/189/2018 z 6.3.2019 atď.

8. Odvolací súd k veci dodáva, že pri poskytnutí úveru si zmluvné strany dojednávajú ako úroky, tak i lehotu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Zákon teda umožňuje veriteľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku prirodzene sledujú úroky dohodnutú dobu poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má veriteľ právo splatnosť skrátiť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť po splatnosti úveru (po ukončení zmluvného úverového vzťahu) úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je po splatnosti splatený, zákon priznáva veriteľovi za zadržovanie jeho peňažných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom), alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovat' zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol dlžník vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia, a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby ku zmene záväzku nedošlo, zatiaľ však čo dlžníkovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Navyše by tak došlo k hrubej nadváhe veriteľa, ak by bol tento nečinný pri vymáhaní svojej pohľadávky a odplatné úroky by si nárokoval aj pri svojej potenciálnej nečinnosti. Takéto správanie veriteľa nemôže byť podporované a nemôže požívať právnu ochranu.

9. Na doplnenie odvolací súd ešte uvádza, že veriteľ poskytuje dlžníkovi v podstate dve výhody, keď prvou je možnosť dlžníka použiť cudzí kapitál často väčšieho objemu v porovnaní s jeho aktuálnymi vlastnými finančnými možnosťami, a druhou je možnosť vrátiť požičaný kapitál až po uplynutí určitej doby, počas ktorej veriteľ nie je oprávnený kapitál požadovať späť. Pokiaľ ide o zosplatnenie, ako už bolo uvedené, ide o dôsledok protiprávneho správania sa dlžníka, teda reakciu veriteľa na neplatenie splátok istiny spolu s úrokmi. Formálne zosplatnením dochádza k posunu splatnosti pohľadávky. Týmto spôsobom dlžník stráca vyššie uvedené výhody, predovšetkým vrátiť požičané peňažné prostriedky v splátkach. Z hľadiska výhodnosti alebo nevýhodnosti postavenia spotrebiteľa, ako aj postavenia veriteľa, sa žiada doplniť, že veriteľ poskytuje peňažné prostriedky s určitým obchodným zámerom a obchodnou politikou, kedy na základe aj ponuky a dopytu poskytuje peňažné prostriedky s predpokladom čo najvyššieho zisku, z toho dôvodu poskytuje úveru s dobou návratnosti v určitej lehote, pričom ako odplatu dojednáva úroky v určitej výške. Výška týchto úrokov súvisí s tým, za akých okolností a podmienok je veriteľ ochotný peňažné prostriedky požičať, resp. stratiť dispozíciu s nimi aj za rizika, či ich predpokladaná ziskovosť bude v zmysle obchodnej politiky veriteľa. Veriteľ v takomto prípade získava väčší objem peňazí, ktoré aktuálne môže použiť s tým, že predpokladá, že v určitom časovom horizonte tieto bude schopný vrátiť. Pokiaľ nastane situácia, že dlžník peňažné prostriedky nie je schopný vrátiť, teda plniť v súlade so svojím záväzkom, veriteľ nemusí pristúpiť k zosplatneniu úveru, pričom nezanikne ani nárok veriteľa počas tohto obdobia na úrok ako odplatu (v takomto prípade nevzniká nárok na úroky z omeškania z celej sumy).

10. Odvolateľ v odvolaní uviedol, že toto podáva v celej jeho zamietajúcej časti. Súd prvej inštancie zamietol okrem úroku po zosplatnení aj nárok na zaplatenie poplatkov v sume 35 eur, avšak v odvolaní neuviedol žiadnu skutočnosť, týkajúcu sa poplatku, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v tejto časti za vecne správne.

11. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam, keďže odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdil a to v súlade s § 387 ods. 1 CSP a rovnako ho potvrdil a j v závislom výroku na náhradu trov prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne o tom nároku rozhodol v zmysle pomeru úspechu žalobcu v spore, pričom v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku bod 16.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu.

13. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).